

Kapitola 1:

Parádní hezoun (i když je to duch)

Chvíli mi trvalo, než jsem tomu uvěřila, ale pravda je taková, že jsem mrtvá a nedá se s tím vůbec nic dělat.

Přesně tak. Je po mně.

Jsem vyřízená.

Je ze mě *nebožka*.

Jsem DOSLOVA A DO PÍSMENE stín svého někdejšího já.

Věřte, že jsem se nehroutila a nekřičela: „Běda mi!“ Nehodlám propadnout malomyslnosti a fňukat, jak strašně moc se mi stýská po starém životě, už proto, že:

1. Skutečně nejsem schopná ronit slzy. (Poctivě jsem to zkoušela. Vážně.)

2. Podle prvního pravidla Onoho světa se nedokážu rozpomenout na to, co se mi stalo, takže proč se tím obtěžovat, že?

A...

3. Protože nemá smysl plakat nad rozlitou krví.

Chacha! Chápete? Žádné mléko, ale krev, protože jsem mrtvá!

Odpusťte mi ten kapku šibeniční humor.

„Posaď se, Lucy. Hned jsem u tebe,“ ozve se paní Keanerová, moje zdejší poradkyně. Vystrčila hlavu z kanceláře školy, kam teď budu chodit.

„Dobře, děkuju,“ odpovím a zamířím do čekárny.

Zkrátka jsem nechtěla být smutná (jejda, zase o tom mluvím), právě naopak. Existuje snad něco legračnějšího než zjištění, že jste duch, jemuž je souzeno zopakovat si první den na střední škole? Vypadá to, že ze střední školy mě VŮBEC NIC nevysvobodí – dokonce ani smrt.

Plácnu sebou do jednoho z pohodlných křesel, ale místo abych přistála v měkkých polštářích, PROPADNU křeslem na podlahu, až to ZADUNÍ. Vážně – normálně jsem projela křeslem!

Mám holt příšerný den.

„Hlavu vzhůru, panenke! Dříve nebo později si zvykneš,“ chlácholí mě sekretářka usazená za psacím stolem. V ruce

drží nějaké lejstro. Má kudrnaté blond vlasy, červené rty a brýle na čtení ve tvaru kočičích očí. Když jí zrovna netrůní na nose, houpají se na stříbrném řetízku pověšeném kolem krku. Vypadá, jako by vystoupila ze starého filmu. „Nemůžeš se posadit, protože... Vždyť se na sebe podívej! Právě teď jsi v podstatě hologram.“

„Jo,“ přisvědčím a podívám se na sebe a skrz sebe. Ta paní má naprostou pravdu. *Jsem* v podstatě hologram. Mlha ve tvaru mého starého já. Jak by to vypadalo, kdyby se z podlahy zvedl můj *stín* a štrádoval si to kolem? „Není to tak hustý, jak jsem si vždycky představovala, že to bude,“ brblám. „Myslím to, že jsem hologram.“

Významně se odmlčím, ale protože sekretářka mlčí, pokračuji: „Takže... takhle budu vypadat po zbytek života – chci říct smrti?“

„Života po životě, drahá. Nezní to tak truchlivě.“

„Bezva... takže... mám po zbytek života stát?“

„Můžeš předstírat, že sedíš, dokud se nenaučíš správně zavěsit,“ poznamená a z jejího tónu je jasné, že se ráda předvádí. „Aspoň se nebudeš před lidmi cítit tak nepříjemně. Však víš – na veřejnosti.“

„Výborně. Jestli se pak budu cítit líp, tak do toho jdu. Děkuji vám.“ Uvelebím se přibližně dva centimetry nad polštářem křesla, jako bych seděla. Podívám se na stolek vedle sebe a uvidím hrst časopisů seřazených do vějíře. *Onen svět*

celebrit. ZDRAVÍ & TVAROVÁNÍ těla. Paranormální styl.
V časopise *Medium* si všimnu titulku: „Nežžádanější duchové podsvětí“ a sáhnu po něm. Potřebuju se něčím rozptýlit, abych se nemusela soustředit na to, co se právě děje, a mohla předstírat, že je všechno v nejlepším pořádku. Vzápětí si uvědomím, že natáhnout se můžu, po čem chci, ale nesvedu se ničeho dotknout.

Moji pozornost odvrátí zaskřípání hlavních dveří administrativní budovy, jimiž vejdou duchové dvou dívek. Hlasitě se baví. Rozhodně jsou méně neviditelné než já, a jak vtančí dovnitř, ve vzduchu jsou cítit potíže, jako když místnost zaplaví smrad z popcornu připáleného v mikrovlnné troubě. Vypadají úplně normálně, a dokonce se nohama dotýkají země.

Okamžitě jim začnu závidět. Přestanu se soustředit a než se naděju tak – BÁC! Opět propadnu křeslem.

„Myslela jsem, že baletky se pohybují *ladně*,“ ucedí hezcí z holek a podívá se přímo na mě. Má dlouhé černé vlasy s rovně zastřiženou ofinou, rty barvy třešňi a modré oči. „Ale je na ni ještě žalostnější pohled, než jsem čekala – punčocháče, nabíraná sukýnka a tak,“ směje se spolu se svou kamarádkou.

Nezapomněla jsem se zmínit, že vypadám, jako bych vyskočila z ruské hrací skříňky? Jo. V jednu chvíli nacvičuji baletní představení – na to si vzpomínám – a další, co vím,

je, že jsem navěky uvízla v černém trikotu, růžových punčocháčích, baletních špičkách a bílé sukénce.

„Slečinka špička,“ uzavře škodolibě modrooká dívka.

„Vím, že neumím sedět tak skvěle jako kdysi,“ zvolám dotčeně, „ale stále dobře slyším.“

Možná jsem na Onom světě nová a zdejší způsob života mi je cizí, ale na střední škole nejsem poprvé a vím, co jsou zač škodolibé holky. Živé nebo mrtvé. Vlastně to není tak úplně pravda, protože s *mrtvými* škodolibými holkami žádné zkušenosti nemám. Od těch živých se prakticky neliší. Nebo snad ano?

Víceméně budou všechny stejné.

Chci tím říct jenom to, že když jsem ještě žila ve světě baletních sukýnek a puchýřů, škodolibých holek jsem si užila ažaž. Po nějaké době jsem se naučila bránit.

„Promiň, ale říkala jsi něco?“ zeptá se provokatérka, ačkoliv přesně ví, co jsem pronesla. „Přes všechnen ten tyl jsem tě neslyšela.“

Vtom se otevřou dveře kanceláře paní Keanerové a vyjde z nich někdo tak boží, že škodolibá holka i já ztratíme řeč.

A možná i hlavu.

Je to kluk. Duch. Duch kluka. Ale především kluk (asi zatím nemám dost zkušeností, abych mohla kvalifikovaně určit, která část převažuje). Vysoký, ne úplně průhledný, vlasy barvy písku, zelené oči a úsměv, co říká: „Ahoj,

jmenuji se pan Božský, ve volném čase doučuji sirotky a zachraňuji ohrožené druhy.“ A já si pomyslím: *copak může být život po životě ještě lepší?*

„Pojď dál, Lucy,“ vyzve mě paní Keanerová.

Bezva načasování, moje milá poradkyně. Propluji kolem pana Božského a doufám, že si nevšimne mého směšného outfitu. Existuje desetiprocentní šance, že ne.

Dobře, jednaprocentní.

(Fajn, půl procenta.)

„Vítej na Onom světě!“ zdraví mě paní Keanerová a žene mě k židli vedle svého stolu. Předpokládám, že se nad ní mám vznášet a předstírat, že sedím, takže se podle toho zařídím. „Našemu prostředí se také říká věčnost nebo říše duchů, ale my dáváme přednost pojmenování Onen svět. Zní to tajemněji, nezdá se ti?“

„Hmm, určitě,“ přisvědčím a snažím se pustit z hlavy toho přízračného kluka. Mám teď na starosti mnohem důležitější věci. „Kde teď budu bydlet, paní Keanerová?“

„Na internátu. Číslo ložnice najdeš v uvítacím dopise. Ale tím si teď hlavu nelámej. Po vyučování všechno zařídíme,“ odpoví. „Než budeš moci fungovat jako ostatní, musíš si osvojit několik nových věcí, ale většina duchů s tím žádné potíže nemá.“

Větu zakončí lusknutím prstů. Opravdovým. Hlasitým. „Naše škola je úplně stejná jako každá jiná. Máme školní řád

a očekáváme, že se jím budeš řídit. Pravidla jsou uvedena v příručce. Kdybys měla nějaké problémy, okamžitě za mnou přijdeš. Bude sice nějaký čas trvat, než dohoníš svoje spolužáky, ale zjišťovali jsme, jak sis vedla ve Světě živých, a nemáme strach, že bys zaostávala.“

Z úst se jí řinou další slova. Jsem schopná jim plně porozumět, ale pořád musím myslet na škodolibou holku a božského kluka. Najednou si uvědomím, že dnes mám první a poslední příležitost udělat dobrý dojem a změnit svůj život – jistě, ten po životě.

Jde o to, že ve své staré škole jsem nebyla zrovna oblíbená. Měla jsem svého nejlepšího přítele Felixe a kamarádilo se mnou pár holek, ale chodila jsem na balet (pokud vám to ještě nedošlo) a baletky nemají čas věnovat se tomu, co dělají normální lidé. Například nemáme normální přátele, protože se přátelíme jenom s tanečnicemi. V tanečním studiu jsem si nejvíc rozuměla s Cecily Vanderbergovou, ale i tu v hloubi duše těšilo, že jsem si podvrtna kotník a ona mě musela zastoupit na loňské besídce, kde jsem měla tančit sólo.

„Tváříš se utrápeně, Lucy,“ povzdechne si paní Keanerová po chvíli ticha. „Nad čím přemýšlíš?“

Jako by se to dalo shrnout do jediné věty. Honem se přeorientuji na otázky, které mi může moje poradkyně zodpovědět. A že jich je dost.

„Napřed by mě zajímalo, jestli budu muset tenhle baletní kostým nosit až do konce posmrtného života,“ spustím. „A proč jsem průhlednější než všichni ostatní? Jak bych se mohla zpevnit, abych dokázala sedět, chodit a dotýkat se věcí jako normální duch? Budu stárnout, anebo takhle zůstanu navěky?“

Musím paní Keanerové připsat ke cti, že ji přival mých otázek nevyvedl z míry. Bezpochyby už je stokrát slyšela.

„Slibuji, že ti na otázky brzy odpovím,“ prohlásila klidně. „Nepotrvá dlouho a bude ti připadat, že být duchem je úplně přirozené. Ve škole se naučíš, co potřebuješ vědět. Pro nové studenty pořádáme týdenní přípravný kurz, takže se nemusíš ničeho bát. Proto se posaď, uvolni se a užij si první den na Onom světě.“

Obdaří mě dalším úsměvem od ucha k uchu.

„Nemůžu si sednout,“ podotknu, „protože bych tou židlí propadla.“

„Myslela jsem to jenom obrazně, drahá.“

„Paní Keanerová, jsem naprosto a dočista nepřipravená opustit tuto místnost!“ vykřiknu až s bolavou upřímností.

„Většina mladých duchů se cítí úplně stejně, proto musíš být silná a statečná,“ odpoví nevzrušeně. „Věř mi, že to bude nachlup stejné, jako když jsi byla první den ve škole ve Světe živých.“

A tohle má být úleva?

Tyhle jalové řeči?

„Jenže můj první den na Parkerově víceletém gymnáziu byl nejhorším dnem mého života!“ zapištěla jsem. „Felix chodil do jiné třídy a v jídelně mě posadili mezi tlustocha Petea a Mary-Sue Glenningovou, která měla tolik alergií, že učitelky musely sledovat i talíře dětí, které seděly vedle ní! Na těstoviny, kterými se cpal tlustoch Pete, alergii zjevně neměla, zato burákové máslo pro ni znamenalo polibek smrti. Kéž bych si ho ten den přinesla spolu s jahodovou marmeládou, ale nepřálo mi štěstí.“ Odmlčím se, abych se nadechla. „Chci tím říct, že jestli to má dneska být podobné tak... tak... Za běžných okolností bych řekla, že mě to zabije, ale to tady asi neplatí, že ne?“

„Hmm.“ Paní Keanerová se tváří zamyšleně. „Asi ode dneška přestanu klást mezi tyto dvě zkušenosti rovnítko. Pochopila jsem, že je to chyba. Bude se ti u nás dařit, uvidíš. Jak už jsem povídala, kromě pravidelného vyučování dostaneš od příštího týdne k ruce staršího spolužáka, který ti pomůže osvojit si určité věci nutné ke snazšímu zvládnutí nástrah našeho světa. Student, o kterém mluvím, na tebe čeká před mou kanceláří, takže sama rozhodně nebudeš.“

Zmocnilo se mě další pomyšlení. Hrozné, děsivé, znepokojivé – zkrátka příšerné. Co když mě má poučovat ta modrooká nána? Prosím, prosím, smutně koukám... jenom to ne!

Vrátíme se na recepci a k mé velké úlevě není škodolibá holka a její parťačka nikde v dohledu. Samou radostí přehlédnu, kdo tam na mě čeká.

„Lucy Chadwicková, tohle je Colin Reed,“ představuje mi paní Keanerová božského kluka. „Tady je tvůj rozvrh a tady máš učebnice,“ pokračuje a podá je Colinovi. „Colin ti bude nosit věci do doby, než zesílíš natolik, aby sis je mohla přenášet sama.“

„Ahoj, Lucy,“ usmívá se Colin.

Podám mu pravici, abychom si na přivítanou potřásli rukou, a on váhavě zvedne tu svoji. Opatrně, jako by ho můj záměr vyváděl z míry.

Což mě mělo trknout, ale netrklo.

Chci Colinovi pevně potřást rukou, aby viděl, jaká jsem sebevědomá osoba. Mávnu pravicí s takovou silou, že bych ho za normálních okolností porazila.

Až na to, že ho PORAZIT NEMŮŽU! Moje ruka prolétne jeho hrudí a BÁC! Skončím rozplácnutá na zemi s obličejem několik centimetrů od podlahy. Doslova a do písmene jsem se mu bezdůvodně vrhla k nohám.

Propadám se hanbou.

„Omlouvám se,“ drmolím a přeju si, abych si konečně zapamatovala, že nemůžu dělat spoustu věcí, které jsem se naučila bezpečně zvládat do věku šesti let. „To ode mě bylo hloupé. Proboha – vždyť já jsem propadla přímo tvým tělem,

že? Povídejte mi něco o narušování soukromí. Omlouvám se... Moc mě to mrzí.“

Kdybych nebyla průhledná, zčervenala bych jako rajče.

„Tím se netrap,“ chechtá se. „Stalo se nám to všem, když jsme sem vstoupili. Mně trvalo skoro dva měsíce, než jsem se naučil, jak se mám převléknout, takže na sebe nebud' moc přísná. Pojdme! Ukážu ti, kde je první ročník.“

Dobře. Vždyť mohlo být daleko hůř. Mám přece Colina. Nese mi věci, provází mě po škole a naučí mě, co a jak. Což přece nezní tak špatně. Koneckonců tohle je první den mého nového života (po životě), takže mám právo se mýlit.

Smrtelně mýlit.

ÚSTŘEDÍ ONOHO SVĚTA

PRAVIDLO #2:

*Nové příchodzí duchové mohou pozměnit svůj
vzhled výhradně bez pomoci druhých. Tyto
typy změn mohou vykonávat pouze
za přispění své vlastní energie a síly. Tuto
důležitou dovednost si musí osvojit každý
duch a my trváme na jejím zvládnutí. Neber
toto nařízení na lehkou váhu! Žádný student
nesmí měnit fyzický vzhled jiného studenta,
jinak bude čelit vážným následkům¹*

¹ Varování vynaložení své síly na jiného ducha - a to z jakéhokoliv důvodu - znamená dvojnásobnou spotřebu osobní síly a energie, což často končí extrémním vyčerpáním a po určitou dobu oslabením vlastních schopností.